

opusdei.org

Mons. Jaroslav Škarvada při příležitosti 100. výročí narození zakladatele Opus Dei

Při příležitosti 100. výročí narození zakladatele Opus Dei Mons. Jaroslav Škarvada, světicí pražský biskup sloužil slavnou bohoslužbu v Týnském chrámě. Reprodukujeme Vám text homilie.

19.03.2002

“Dnes je tomu přesně sto let, kdy se narodil blahoslavený Josemaría, zakladatel Opus Dei. A my jsme se sešli, abychom za to Pánu Bohu poděkovali, abychom mu zde vzdali díky. Já myslím, že ti, kdo dnes přišli sem do této zimy, všichni vědí, kdo ten náš blahoslavený je. Že není potřeba nějak líčit jeho život na této zemi. Proto bych se chtěl spíš zastavit nad jeho charismatem.

Já se pamatuji – bylo to v prvních měsících, když jsem byl v Římě, někdy v roce 1945, 1946 – tak tam přijel takový Čechoameričan z jednoho českého opatství u Chicaga. A šel do sv. Petra a tam zůstal stát. A stál a stál a stál dobu, která se mi zdála nepřiměřená. Když jsem se ho potom ptal, tak on říkal: “Víte, já jsem myslel na vision, na tu vizi, kterou musel mít ten Michelangelo a ti stavitelé, když koncipovali ve své mysli tento chrám.” Já jsem nad tím pak přemýšlel a říkal jsem si, že to

musela být opravdu ohromná vize. Tenkrát tam byl jen starý chrám a nějaké pahorky, víceméně mokřina. A ten Michelangelo ve své mysli už viděl celou baziliku s tou kopulí, s tou kolonádu, která je jak rozpjaté ruce, s tou velikostí, která jistě překračovala potřeby té jeho doby, ale která dodnes slouží dnešní církvi, jak jsme to viděli třeba právě v Jubilejním roce.

A tak, když jsem, vzal do ruky knihy blahoslaveného Josemaríi, tak mě nějak napadlo, že i on musel mít takovou vizi, vision, jak by řekl ten Američan. Nějakou koncepci. Tenkrát někdy v tom roce 1928, když viděl to Dílo, které ještě neexistovalo, které se teprve rozvíjelo v jeho mysli a v jeho srdci, kam vložil to semínko sám Bůh. A byla to jistě vize nezvyklá. Když potom s tím po mnoha letech přišel do Vatikánu, tak oni mu řekli, že vlastně o sto let předstihl dobu. Já jsem četl v jeho životopise, že jednou

– když už sídlil v Římě a měl tam už svou malou baziličku, tak že tam přišel nějaký pán z Vatikánu a ptal se, která z těch kaplí je mu nejmilejší. A on prý otevřel okno na ulici a řekl: “To je moje kaple.” A to byla zřejmě ta jeho vize. Ne kostel a kaple, kde je vůně kadidla, ale ta ulice, kde jsou lidé všeho druhu. Kde jsou hříšníci i lidé svatí, kde lidé spěchají za ziskem, zvláště v dnešní konzumní společnosti, prací, zábavou a já nevím za čím vším... a on tam vidí kapli. Ve své knize Výheň napsal, že právě ti lidé jsou takové zlato poslané od Boha. A on, že by měl rozdělat oheň, tu výheň, ve které by bylo možno je opracovat, aby z toho surového zlata vznikl krásný šperk, krásný poklad, který by mohl přinést Pánu.

My dneska jsme v takovém zvláštním “liturgickém mezidobí”. V neděli jsme ještě viděli Pána Ježíše jako děťátko, kterému se klaní tři králové,

a příští neděli už ho uvidíme jako třicetiletého na břehu Jordánu. Když jsem se modlil růženec, tak se mi to vrátilo: poslední desátek radostného růžence je “kterého jsi, Panno, v chrámě nalezla” – to mu bylo dvanáct let – a pak pokračujeme bolestným růžencem “který se krví potil” – a to už je o osmnáct let později. A těch osmnáct let? To je právě ta ulice toho Josemaríi, to je právě ten život lidí, řekl bych ta každodenní šed', každodenní život na ulicích, dílnách, ve škole, v kanceláři... Tam, kde lidé žijí a pracují. A většina života Pána Ježíše probíhala právě v této šedi všedních dnů. Na začátku se svatým Josefem a Pannou Marií, potom svatý Josef někde mizí – nevíme jak a kdy... a zatím roky přicházejí a odcházejí. Osmnáct let, to je dlouhá doba. A Pán Ježíš tam pracuje jako řemeslník, jako tesař, ale Pán Ježíš tam také spasuje, v pravém slova smyslu vykupuje svět! Pán Ježíš je tam pro

nás! Za nás! On se dává Otcí za svou vizi, která je v počátku církve. Ale on tam není sám. Je tam také Panna Maria, která věděla, kdo je. Už je to deset let, už je to třináct let od jeho vystoupení v chrámě a nic se neděje. Kdy přijde ta jeho hodina, kdy přijde ten jeho den? A Panna Maria trpělivě čeká. Čeká... až se objeví Jan Křtitel. A Panna Maria právě pochopila, že náš život, to je nejenom osmnáct let, pro někoho třeba sedmdesát, osmdesát, devadesát... Že žijeme v tomto světě, nežijeme jenom ve vůni kadidla, že pracujeme, děláme věci, které se nám někdy zdají zbytečné. A přitom nás blahoslavený učí, že cena naší práce má jinou hodnotu, než ten plat, který dostaneme. Že to je právě hodnota naší existence, hodnota našeho života. A ty dny a ty týdny a ta léta, že jsou vlastně příležitostí, abychom rostli.

Jistě, takoví učitelé duchovního života říkají, že i práce konaná s

dobrým úmyslem je modlitbou. A já tomu věřím. Ovšem pod podmínkou, že mimo tu práci je tam také ta skutečná modlitba, ten rozhovor. V evangeliu jsme četli, jak Pán Ježíš poslal své učedníky na druhý břeh zálivu a jak se modlil. On je tam pošle večer a setká se s nimi až ráno. A během té noci, Pán Ježíš je v rozhovoru se svým otcem. A to nedělal jenom tam u Genezaretského jezera. To dělal také v Kafarnau... To byl život práce, ale také život hlubokého spočívání v náručí Otcově. A blahoslavený Josemaría nás učí, abychom pracovali tak, aby ta práce byla modlitbou. Ale to znamená, že je nesena tím dialogem, rozhovorem s Bohem, který k nám mluví v Písmě svatém, který k nám mluví v liturgii a kterému my odpovídáme svým srdcem a nakonec i svou láskou. Svatý Jan druhém čtení, které jsme slyšeli, často používá sloveso “manein”, zůstat. Říká: “Kdo zůstává ve mně, v tom

zůstává otec..., zůstaňte v mé lásce”. Toto sloveso je zřejmě svatému Janu drahé. I v evangeliu říká: “já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti” a zase: “kdo zůstává...”. To je právě to dozrávání, to je právě ten skutek, to realizování každodenního života. Kdo zůstává v lásce, a ta láska to je Duch Boží, zůstává potom v Kristu. Nechat se nést – protože to je ten duch, který vedl Krista Pána po celý jeho život. I tenkrát v Nazaretě celých dlouhých třicet let. A tentýž Duch vede i nás, kteří jsme pokřtěni, nás, kteří se v eucharistii spojujeme s Kristem. To je právě to zlato, které je obráběno Duchem svatým a utrpením Krista.

Kdyby se mě někdo zeptal, jak poznáváme Boha, tak bych řekl: “jistě, studiem”. Ale to není úplné. Modlitbou! Tím osobním stykem s Bohem! A nakonec... křížem. Všichni svatí měli tyto tři – nevím, jak to nazvat: berličky nebo tak nějak.

Studiem, modlitbou, která předpokládá právě to lectio divina – ten styk s Bohem, ale také křížem. A náš blahoslavený nás právě učí, že to všechno nalézáme den po dni ve svém životě. Není potřeba hledat nějaké akrobatické kříže, mám přijmout tu tíhu dnešního dne. Ty starosti mého života, ty bolesti, které dnes přijdou, ale všechno to obětovat Pánu Bohu, všechno to položit na patenu, aby se z toho staly částičky Kristovy oběti.

A tak poděkujme Pánu, že poslal do naší doby tohoto apoštola velikosti všedních dnů, a otevřme své srdce té jeho vizi, abychom právě svůj život prožívali ne v nějakém smutku, zoufalství, depresi, ale právě v tom zůstávání v Kristu, které přináší pohodu, radost a pokoj.”

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
mons-jaroslav-skarvada-pri-
prilezitosti-100-vyroci-narozeni-
zakladatele-opus-dei/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/mons-jaroslav-skarvada-pri-prilezitosti-100-vyroci-narozeni-zakladatele-opus-dei/) (08.08.2025)